

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. OD 682/17-3/67.1/17181/Li, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 14. 12. 2017, č. j. 60 A 11/2017 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Výrokem II. rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 12. 4. 2017, č. j. MUCL/36342/2017, byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), neboť porušil povinnosti podle § 7 odst. 1 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 37 písm. c) a § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, přitom přestupky spáchal z nedbalosti. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 8. 2016 v 9:20 hod. na pozemní komunikaci v ulici 5. května v obci Česká Lípa řídil vozidlo Mercedes-Benz RZ X, přičemž při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení; následně byl v ulici Svárovská zastaven a kontrolován hlídkou policie, která zjistila, že vozidlo neodpovídá podmínkám k provozu vozidel na pozemních komunikacích, neboť mělo propadlý termín technické prohlídky a vozidlo bylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích ke dni 27. 12. 2015. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017, č. j. OD 682/17-3/67.1/17181/Li, zamítl a rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. V žalobě namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a zpochybňoval skutkové závěry nasvědčující spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Poukazoval také na vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v nekonkrétním vymezení jednání, kterým mělo dojít k porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a neuvedení ustanovení, podle kterých byla žalobci uložena pokuta a náhrada nákladů řízení. Žalobce také zpochybňoval zavinění přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez platné technické prohlídky.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Důvodnou neshledal krajský soud námitku, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nebyl dostatečně odůvodněn závěr, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj. V posuzovaném případě z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních vyplývá, jaké podklady sloužily správnímu orgánu pro shledání žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a že provedené důkazy prokazují jeho jednání v rozsahu, že o vině žalobce nevyvstaly pochybnosti. Žalovaný doplnil, že provedené důkazy, mimo jiné svědecké výpovědi plně korespondují s úředním záznamem zasahujícího policisty o přestupku.

[5] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud neshledal ani proto, že se správní orgány v odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně nezabývaly věrohodností zasahujících policistů. Žalobce v průběhu přestupkového řízení držení mobilního telefonu při řízení nepopíral, při ústním jednání, a to ani v reakci na obsah svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně potvrdili, že žalobce při řízení v levé ruce držel mobilní telefon, nijak věrohodnost a konzistentnost zasahujících policistů nezpochybňoval. Pokud z provedených svědeckých výpovědí ve spojení s dalšími pořízenými důkazy správní orgány za dané situace vycházely, implikuje to bez dalšího, že provedené svědecké výpovědi považovaly za věrohodné.

[6] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Popisem skutku je zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, spočívajícího v porušení

povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, je pro srozumitelnost rozhodnutí postačující, pokud z popisu jednání přestupce ve výroku rozhodnutí vyplývá, že k porušení povinnosti došlo. Tento požadavek byl v posuzovaném případu naplněn. Plně dle názoru soudu postačovalo, pokud byly bližší okolnosti žalobcova jednání, tedy že při řízení vozidla držel v ruce právě telefonní přístroj, uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

[7] Žalobce dále namítal rozpor výroku s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. K tomu krajský soud uvedl, že smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Plně postačí, pokud jsou ve výroku rozhodnutí uvedena hmotněprávní ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a procesní ustanovení, která zakládají příslušnost rozhodujícího správního orgánu. Výroková část obsahující rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení je také formulována v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 77 zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně uvedl § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, z něhož žalobcova povinnost hradit náklady řízení v paušální částce plyne.

[8] Krajský soud shledal také dostatečně prokázané porušení povinnosti v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Lustrací vozidla na místě silniční kontroly policejní hlídka zjistila, že žalobce řídil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Výsledek lustrace vozidla, které žalobce řídil, zachycený v oznámení o přestupku a úředním záznamu o přestupku ze dne 28. 8. 2016 ve spojení s opisem protokolu o technické prohlídce vozidla ze dne 27. 12. 2013 [tedy s platností do 27. 12. 2015 vzhledem k povinnosti dle § 40 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona] jsou dostatečnými důkazy k prokázání přestupkového jednání žalobce.

[9] Soud neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými ani pro nedostatečné zdůvodnění zavinění žalobce. V souzeném případu správní orgán I. stupně ve výroku II. rozhodnutí uvedl, že žalobce se obou přestupků dopustil z nedbalosti. Jak bylo uvedeno shora, k odpovědnosti žalobce za shora uvedené přestupky bylo nedbalostní zavinění postačující, zákon úmysl nevyžadoval. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně upřesnil, že se jednalo o formu nedbalosti vědomé a zdůraznil, že si žalobce jako osoba odborně způsobilá musel být porušení povinností řidiče vědom.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že z videozáznamu, který byl v řízení před správními orgány proveden jako důkaz, správní orgán I. stupně nesprávně dovodil, že stěžovatel držel u ucha telefonní přístroj. Žádný mobilní telefon však na záznamu viditelný není. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelné je rozhodnutí správního orgánu I. stupně také proto, že správní orgán neposuzoval věrohodnost svědků.

[11] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, že vozidlo na videozáznamu není jeho, pokud ji označil za účelovou. Žalobce pouze namítal, že z ničeho nevyplývá, že by vozidlo na videozáznamu bylo právě vozidlem žalobce. Vozidlo na videozáznamu není dle ničeho ztotožnitelné, absentuje pohled na jeho registrační

značku, ani správní orgán neodůvodňuje, na základě čeho dospěl k závěru, že vozidlo na záznamu je vozidlem žalobce. Pokud správní orgán vzal tento podklad za základ napadeného rozhodnutí, aniž by však jakkoli vysvětlil, z čeho dovozuje, že jde o záběr vozidla žalobce, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[12] Krajský soud podle stěžovatele dále nesprávně posoudil otázku vymezení skutku ve výroku rozhodnutí. Za popis protiprávního jednání nelze akceptovat, že řidič „*držel buď mobilní telefon, nebo jiné hovorové, nebo jiné záznamové zařízení*“. Potom není vůbec zřejmé, za jaké konkrétní jednání je žalobce uznáván vinným. Z výroku rozhodnutí tak nelze vůbec seznat, zda je žalobce postižen za to, že za jízdy držel mobilní telefon, nebo například záznamník. Jde přitom o jednání odlišná, pouze představující porušení identické právní normy.

[13] Krajský soud podle stěžovatele také nesprávně posoudil otázku právních ustanovení, která musí být uvedena ve výroku rozhodnutí. Je-li žalobci výrokem rozhodnutí ukládána povinnost k úhradě nákladů řízení, je nutné, aby správní orgán odkázal na konkrétní ustanovení právního předpisu, ze kterého správní orgán právo na náhradu nákladů řízení dovozuje. Totéž platí o ustanoveních rozhodných pro stanovení výše sankce, tj. § 12 odst. 1 a 13 zákona o přestupcích.

[14] Ve vztahu k porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona ve spojení s § 37 odst. c) a § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., podle stěžovatele krajský soud aproboval nesprávný postup správního orgánu při zjišťování skutkové podstaty. Protokol o technické kontrole ze dne 27. 12. 2013 nemá žádnou vypovídací hodnotu k tomu, zda vozidlo mělo dne 28. 8. 2016 platnou technickou kontrolu. Pouhá zmínka v úředním záznamu o tom, že bylo „*lustrací zjištěno, že vozidlo nemá platnou technickou kontrolu*“ je dle názoru žalobce zcela nedostatečným podkladem pro vyslovení viny za přestupek. Žalobce ani neví, zda výsledkem lustrace vskutku bylo, že vozidlo technickou kontrolu nemá, neboť žalobce nebyl s takovým výsledkem seznámen, žádný opis z evidence nebyl proveden jako důkaz.

[15] Nic dále nevylučuje tvrzení žalobce, dle kterého vozidlo (které měl žalobce jen půjčené) mělo na zadní registrační značce platnou nálepku technické kontroly. Z úředního záznamu naopak vyplývá, že žalobce byl sdělením policistů překvapen, a že se sám odebral k zadní registrační značce a na nálepku technické kontroly poukázal. Provozovatel vozidla mohl nálepku technické kontroly padělat nebo mohla být chyba na straně stanice technické kontroly, která opomenula učinit příslušný záznam v informačním systému. Pokud žalobce v žalobě učinil závěr, že dle jeho názoru nejednal zaviněně, pokud se řídil nálepkou technické kontroly na registrační značce, pak krajský soud tento závěr nijak relevantně nevyvrátil.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně odvolává na své rozhodnutí a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí,

proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být podle konstantní judikatury seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46).

[20] Tyto požadavky rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje. Nejvyšší správní soud považuje hodnocení videozáznamu jízdy stěžovatele, který byl proveden ve správním řízení jako důkaz, za správné. Přestože videozáznam není dostatečné kvality na to, aby pouze z něj bylo možné učinit závěr o tom, že stěžovatel držel v ruce mobilní telefon, v souvislosti se svědeckými výpověďmi policistů je tento závěr přesvědčivý. Videozáznam podporuje pozorování policistů, že stěžovatel telefonoval, jelikož pozice stěžovatele s rukou přiloženou k uchu tomu odpovídá, ačkoliv telefon přímo vidět není. Určitá formální nepřesnost popisu obsahu záznamu správním orgánem I. stupně nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[21] Nedůvodná je v této souvislosti také námitka, že z ničeho nevyplývá, že by vozidlo na videozáznamu, bylo právě vozidlem stěžovatele. Vozidlo zachycené na videozáznamu odpovídá svým typem (Mercedes-Benz Vito) a barvou vozidlu stěžovatele, o jehož totožnosti v řízení před správními orgány nevznikla žádná pochybnost. Průběh videozáznamu zachycujícího vozidlo stěžovatele také odpovídá popisu situace policisty. Správní orgány proto nijak nepochybily, pokud totožnost vozidla na videozáznamu blíže nehodnotily. Přisvědčit je třeba také krajskému soudu, který tuto námitku označil za účelovou.

[22] Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo obsahovat výslovnou úvahu ohledně věrohodnosti výpovědí policistů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě nevznikly o věrohodnosti svědků žádné pochybnosti. Oba svědci vypovídali ohledně rozhodných skutkových okolností shodně a jejich výpovědi nebyly v rozporu s dalšími provedenými důkazy. Stěžovatel přitom v řízení před správními orgány jejich věrohodnost nijak nezpochybnil. Absence výslovné úvahy ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí proto nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani žalovaného.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je neurčitý, jelikož porušení povinnosti je

formulováno tak, že stěžovatel „*držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“.

[24] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2017, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*.

[25] Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

[26] Podle § 77 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375 popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán*.“

[28] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53).

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě by bylo namístě, aby správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, jakým konkrétním způsobem stěžovatel porušil právní povinnost, tj. že držel mobilní telefon, a nikoliv pouze citoval skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Nejedná se však o natolik závažnou vadu, aby v posuzovaném případě vedla k nezákonnosti rozhodnutí. Celkový popis skutkových okolností ve výroku totiž vylučuje záměnu s jiným jednáním stěžovatele. To, že byl stěžovatel pokutován za držení telefonu při jízdě, vyplývá jednoznačně z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[30] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku právních ustanovení, která musí být uvedena ve výroku rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí

správního orgánu I. stupně v tomto směru mají chybět ustanovení právního předpisu, ze kterého správní orgán právo na náhradu nákladů řízení, a odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 zákona o přestupcích stanovující podmínky pro výši uložené pokuty.

[31] Obdobnou námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ve věci sp. zn. 6 As 322/2017, kde shledal, že absence ustanovení o výši pokuty ve výroku není důvodem ke zrušení rozhodnutí, pokud je výše pokuty vysvětlena v odůvodnění. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že smyslem § 68 odst. 2 správního řádu není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Je třeba pouze uvést všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). Tato námitka proto není důvodná. Stejné závěry platí také ve vztahu k namítané absenci ustanovení, podle kterých bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

[32] Stěžovatel nakonec namítal, že ve vztahu k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 37 odst. c) a § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. nebyl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož protokol o technické kontrole ze dne 27. 12. 2013 nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda vozidlo mělo dne 28. 8. 2016 platnou technickou kontrolu. Poukazuje také na to, že nebyla správně posouzena otázka jeho zavinění.

[33] Zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s podrobným odůvodněním rozsudku krajského soudu, podle něhož „*výsledek lustrace vozidla, které žalobce řídil, zachycený v oznámení o přestupku a úředním záznamu o přestupku ze dne 28. 8. 2016 ve spojení s opisem protokolu o technické prohlídce vozidla ze dne 27. 12. 2013 [tedy s platností do 27. 12. 2015 vzhledem k povinnosti dle § 40 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona] jsou dostatečnými důkazy k prokázání přestupkového jednání žalobce. Žalobcovo tvrzení, že nelze vyloučit provedení technické prohlídky vozidla po uplynutí platnosti technické prohlídky ze dne 27. 12. 2013, považuje soud za spekulativní. O tom, že žádná taková technická prohlídka v mezidobí provedena nebyla, naopak svědčí karta vozidla, podle které byla pravidelná technická prohlídka provedena dne 29. 8. 2016, tedy hned následující den poté, kdy bylo porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu policií zjištěno*.“

[34] Nelze přitom přikládat jakoukoliv váhu spekulativní námitce, že mohla pochybit stanice technické kontroly, která opomenula učinit příslušný záznam v příslušném informačním systému, nebo jej učinila nesprávně, popř. provozovatel vozidla známku osvědčující platnou technickou kontrolu padělal. Tyto úvahy totiž nemají žádnou oporu ve správním spise a vychází pouze z nepodložených tvrzení stěžovatele. Pokud také stěžovatel poukazuje na úřední záznam o provedení kontroly ze dne 28. 8. 2016, podle kterého byl žalobce sdělením policistů o propadlé technické kontrole překvapen a sám se odebral k zadní registrační značce, nelze přehlédnout, že podle tohoto úředního záznamu měl stěžovatel policistům sdělit: „*Já si technickou hned zítra udělám, slibuji*“. Z úředního záznamu tedy nevyplývá, že by stěžovatel jakkoliv závěr o neplatnosti technické kontroly zpochybňoval s poukazem na známku vylepenou na registrační značce. Naopak z něj vyplývá, že stěžovatel vytýkané porušení povinnosti uznal. Jak také vhodně konstatoval krajský soud, stěžovatel skutečně technickou prohlídku vozidla následující den doplnil.

Úvahy stěžovatele o tom, že jednal nezaviněně, jelikož se řídil platnou známkou osvědčující technickou kontrolu, jsou tedy nedůvodné.

[35] Stěžovatel se také mýlí, pokud namítá, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu, podle kterého byla provedena „lustrace vozidla“, a že žádný opis nebyl proveden jako důkaz. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že jako důkaz byl proveden opis protokolu o technické prohlídce vozidla Mercedes-Benz RZ X, ze dne 27. 12. 2013, který prokazuje, že je vozidlo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a příští prohlídka bude pravidelná v termínu do 27. 12. 2015. Ve spise je založena rovněž shora uvedená karta vozidla X. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[37] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu